

Arrest

nr. 234 520 van 26 maart 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. AHMADZADAH
Vlaanderenstraat 4
2000 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 11 december 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 november 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 januari 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 maart 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat N. AHMADZADAH en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker die volgens zijn verklaringen België binnenkwam op 29 oktober 2015, verklaart er zich op 3 november 2015 een eerste maal vluchteling.

Op 29 mei 2018 werd door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen.

Bij 's Raads arrest nr. X van 7 januari 2019 werd verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

1.2. Op 18 maart 2019 verklaart verzoeker zich een tweede maal vluchteling.

Op 27 november 2019 werd door de commissaris-generaal een beslissing niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek) genomen die per aangetekend schrijven op 28 november 2019 naar verzoeker werd gestuurd.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Afghaans staatsburger van Hazara origine. U bent het sjiiitische geloof aanhangig. Op 3 november 2015 deed u een eerste verzoek om internationale bescherming. U verklaarde geboren te zijn in de Iraanse stad Mashhad, provincie Khorasan-e-Rasavi. Toen u één jaar oud was verhuisde u met uw familie naar de stad Nayeen van de provincie Isfahan. Op uw elfde verhuisden jullie naar de stad Mayma in de provincie Isfahan, waar u woonde tot uw vertrek naar België. Uw familie wilde u in juni 2015 dwingen om in Syrië te gaan vechten zodat zij voordelig als martelaarsgezin in Iran zouden kunnen wonen als u stierf, of u Iraanse verblijfsdocumenten zou krijgen als u het overleefde. In juli 2015 stelde uw broer voor om uw reis naar Europa te betalen. U kwam in aan België op 29 oktober 2015. In Afghanistan vreest u de oorlog. Ter staving van uw verklaringen legde u de kopieën van de Amayeshkaarten van u en uw familie voor. Op 29 mei 2018 werd door het Commissariaat-generaal (CGVS) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen omdat u niet aannemelijk had gemaakt daadwerkelijk over de Afghaanse nationaliteit te beschikken. U diende een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV). De beslissing van het CGVS werd op 7 januari 2019 door de Raad bevestigd. U diende geen cassatieberoep in.

Op 18 maart 2019 deed u een tweede verzoek om internationale bescherming. U bleef vasthouden aan uw verklaringen over uw nationaliteit en uw verblijf als Afghaans vluchteling in Iran. U herhaalde dat u van mening bent dat de tolk niet alles correct vertaald heeft tijdens uw eerste verzoek. Ter staving van uw verklaringen legt u volgende documenten voor: een kopie van een brief van het UNHCR België waarin bevestigd wordt dat u als Afghaans vluchteling geregistreerd was in Iran, e-mail verkeer tussen meester Ahmadzadah en het UNHCR België, een origineel Iraans schoolrapport, een kopie van een amayesh kaart van uw moeder, kopieën van amayesh 14 kaarten van uw ouders, een kopie van een Iraans huurcontract, een kopie van de Iraanse werkvergunning van uw broer R. en twee foto's van uzelf in Iran. U werd op 19 augustus 2019 opgeroepen voor een persoonlijk onderhoud in voorafgaand onderzoek op het CGVS.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw eerste verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

In voorliggend geval moet worden vastgesteld dat u uw huidig verzoek tot internationale bescherming steunt op de motieven die u naar aanleiding van uw vorig verzoek hebt uiteengezet.

In dit verband moet vooreerst benadrukt worden dat het CGVS in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus nam omdat er geen geloof werd gehecht aan uw bewering dat u een Afghaans staatsburger bent. Deze beslissing en beoordeling werden in beroep door de RvV bevestigd. U diende hiertegen geen cassatieberoep in.

Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorig verzoek en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden.

Integendeel, u verwees uitsluitend naar uw eerdere verklaringen betreffende uw nationaliteit en uw verblijf als Afghaans vluchteling in Iran (Verklaring Volgend Verzoek, d.d. 30 juli 2019 vraag 10, 15 en 22 en CGVS, p. 6). Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidig verzoek louter en alleen vasthoudt aan uw eerder aangehaalde motieven is niet van dien aard om de voorgaande beoordeling in een ander daglicht te plaatsen.

Bijkomend dient opgemerkt dat u op het einde van het onderhoud op het CGVS aangaf dat u de vragen en de tolk niet had begrepen. Toen u gevraagd werd wat u dan niet had begrepen repliceerde u dat de tolk het woord 'dabestan' (Farsi voor lagere school) niet kende. U maakte geen melding van enige andere problemen buiten de vertaling van dit ene woord. Geconfronteerd met het feit dat u zelf om een Dari tolk had verzocht (terwijl u tijdens uw eerste verzoek wenste bijgestaan te worden door een Farsi tolk) repliceerde u dat u veel tanden hebt laten trekken en dat de tolk u misschien niet heeft begrepen omdat u momenteel slechts zes tanden hebt (CGVS, p. 6). Ongeacht deze uitleg, die geenszins overtuigt, dient opgemerkt dat uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat u de gestelde vragen wel degelijk hebt begrepen. U maakte tijdens het persoonlijk onderhoud trouwens geen enkele melding van communicatie problemen. De tolk bevestigde tot slot alles te hebben begrepen buiten het woord 'dabestan' (CGVS, p. 6). Er dient in dit verband nog toegevoegd dat u evenmin tevreden was over de Farsi tolk die u bijstond tijdens het eerste verzoek. U beweerde dat zij niet alles correct vertaald heeft en haalde dit ook aan tijdens uw beroepsprocedure (Verklaring Volgend Verzoek dd. 30.07.2019, vraag 19). De Raad oordeelde echter dat u hebt nagelaten om aan de hand van concrete voorbeelden aan te tonen dat er inderdaad sprake zou zijn geweest van (een) onvolledige of foutieve vertaling(en).

De door u voorgelegde documenten kunnen aan bovenstaande vaststellingen niets wijzigen.

Aan het schoolrapport kan geen bewijskracht worden toegekend. Het is immers gewoon een strookje papier met onderaan een stempel, zelfs kleiner dan de helft van een A4 blad. Geconfronteerd met het formaat van uw schoolrapport antwoordde u dat u het zo hebt gekregen van de school en dat het zou kunnen dat de rapporten nu groter zijn. Een verklaring voor het toch wel opmerkelijk kleine formaat kon u niet geven (CGVS, p. 4). Opmerkelijk is ook dat het Logo van de Islamitische Republiek Iran ontbreekt. De voorgelegde documenten van uw familieleden (amayesh kaart moeder, amayesh 14 kaarten van uw beide ouders, de arbeidskaart van uw broer en een huurcontract) zijn slechts kopieën waarvan de authenticiteit niet kan worden nagegaan. Dat de personen vermeld op de kopieën van bovenvermelde documenten daadwerkelijk uw familieleden zijn kan niet worden vastgesteld. Bovendien verklaarde u op de DVZ dat de amayesh kaart van uw moeder (stuk) met geldigheidsdatum 01.06.1385 (Perzische kalender, stemt over met 23 augustus 2006 volgens onze kalender) dateert van een paar jaar geleden, terwijl u op het CGVS dan weer stelde dat de kaart van heel lang geleden is en dat het een amayesh 9 kaart zou kunnen zijn (Verklaring Volgend Verzoek dd. 30 juli 2017 vraag 17 en CGVS, p. 4). In werkelijkheid echter stemt de door u voorgelegde kopie overeen met het specimen van een amayesh 2 kaart. Voorts blijkt uit de op het CGVS beschikbare informatie dat corruptie alomtegenwoordig is in Iran en in alle lagen van de werking van zowel de administratie, de politie als justitie. Het aanbieden van smeergeld is bij zowel politie als justitie een normale praktijk. Niet alleen de aanwezige corruptie maar ook het feit dat Iran zowel een land van bestemming, vertrek en doorreis is voor vluchtelingen maakt dat er een lucratieve markt is voor het aanbieden en verkrijgen van valse documenten. In Iran zijn veel ronselaars actief die de inwoners van Iran en de buurlanden, zoals Afghanistan, proberen te overtuigen om gebruik te maken van hun diensten. Vaak gaat het dan om het aanbieden van een reis naar Europa met bijhorende valse documenten. Daarbij worden ook vaak pakketten aangeboden met nodige documenten om een asielaanvraag te ondersteunen. Iran staat dan ook op de derde plaats wat betreft de landen waarvoor de meeste documentfraude werd vastgesteld bij het binnenkomen van de EU. Uit de informatie blijkt eveneens dat er wel heel veel valse Afghaanse paspoorten met valse visa voor Iran in omloop zijn, dat de Afghaanse autoriteiten ook vaak smeergeld vragen en dat er gevallen bekend zijn van Iraniërs die erin geslaagd zijn om een Afghaans paspoort te kopen om zich uit te geven voor Afghaan. Uit de twee foto's waarop u te zien bent aan de Azadi toren in Teheran kan niets worden afgeleid over uw staatsburgerschap en origine. Wat betreft de brief van het UNHCR België die aan uw raadsman is gericht, dient te worden opgemerkt dat dit document niet kan volstaan om op te wegen tegen en afbreuk te doen aan de vaststellingen die het CGVS en de RvV in het kader van uw vorige verzoek om internationale bescherming hebben gedaan aangaande uw nationaliteit en de documenten die u toen neerlegde. Bovendien blijkt noch uit desbetreffende brief noch uit het e-mail verkeer tussen het UNHCR België en meester Ahmadzadah, waarin laatstgenoemde trouwens uitgebreid zijn ongenoegen uit over het CGVS, op basis van welke document(en) de inlichtingen werden ingewonnen. Uzelf kon hier trouwens ook geen uitsluitel over geven. U verklaarde dat u de kopie van uw amayesh kaart, welke u op het CGVS had voorgelegd tijdens uw eerste verzoek, getoond hebt bij het UNHCR. Gevraagd of u nog andere documenten had getoond of afgegeven antwoordde u ontkennend (CGVS, p. 3). Daarna gevraagd of u ook kopieën had voorgelegd van amayesh kaarten van uw ouders antwoordde u dat u het zich niet meer kon

herinneren (CGVS, p. 4). Voorts haalde u aan dat ze u bij het UNHCR enkel vroegen naar uw leeftijd, niets meer (CGVS, p. 4). Uit het e-mail verkeer blijkt dat uw advocaat voorts nog de namen van uw gezinsleden heeft doorgegeven aan het UNHCR. Over de mogelijks voorgelegde documenten ter staving van uw identiteit wordt in het voorgelegde e-mail verkeer niets vermeld. Verder kan uit het e-mail verkeer geenszins worden afgeleid dat u zich persoonlijk het aangeboden bij het UNHCR Brussel, zoals u beweert. U kent trouwens het adres niet van het UNHCR in Brussel, u kon enkel vaagweg zeggen dat u denkt dat het bij Brussel Centraal is (CGVS, p. 3). Uit de beschikbare informatie blijkt echter dat het UNHCR Brussel zijn zetel heeft op de Louizalaan nummer 283 en niet bij het centraal station. Het feit dat er in het kader van uw vorige verzoek geen bewijskracht werd gehecht aan de kopie van uw amayeshkaart, die u zou getoond hebben aan het UNHCR, relateert eveneens de betrouwbaarheid en waarachtigheid van de op deze kaart geschraagde inlichtingen. Daarenboven blijkt uit het schrijven dat hetgeen hierin bevestigd wordt niet gebaseerd is op inlichtingen vanwege UNHCR zelf doch wel op een Iraanse overheidsdatabase. In dit verband dient te worden verwezen naar de hierboven vermelde informatie over corruptie in Iran en de aanwezige documentenfraude.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en het volledig administratief dossier, redenen bestaan die de nationaliteit waarop betrokkene zijn verzoek om internationale bescherming baseerde (zie supra) in vraag kunnen stellen en die erop wijzen dat betrokkene dus niet kan worden verwijderd of teruggedreven naar dat land. Er bestaan bij mijn weten geen elementen waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggedrijving van betrokkene naar zijn daadwerkelijk (maar voor mij onbekend) land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf (en mij onbekend) het non-refoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van artikel "2 par. 2 en 3" van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikelen 48/3, 48/4, 51/8, 57/6/2 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van "het motiveringsbeginsel", van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat zijn vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Verzoeker vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift een attest van UNHCR aan zijn raadsman (stuk 2).

Ter terechtzitting legt verzoeker samen met een aanvullende nota twee schooldocumenten en de envelop voor waarmee voormelde documenten naar hem werden gestuurd (rechtsplegingsdossier, stuk 7).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Waar verzoeker de schending inroept van artikel “2 par. 2 en 3” van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, dient opgemerkt dat artikel 2 van voormelde wet van 29 juli 1991 niet in paragrafen is onderverdeeld. Deze schending wordt dan ook niet dienstig aangevoerd.

2.3.2. Op 3 november 2015 dient verzoeker een eerste verzoek om internationale bescherming in. Hij voert aan dat hij tot aan zijn vertrek naar België als Afghaanse vluchteling in Iran heeft verbleven en hij stelt de oorlog in Afghanistan te vrezen. Op 29 mei 2018 werd door het Commissariaat-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen omdat verzoeker niet aannemelijk had gemaakt daadwerkelijk over de Afghaanse nationaliteit te beschikken. Bij 's Raads arrest nr. 214 737 van 7 januari 2019 werd deze beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus bevestigd.

Op 18 maart 2019 dient verzoeker onderhavig, tweede (volgend) verzoek om internationale bescherming in. Hij volhardt in zijn verklaringen betreffende zijn verblijf als Afghaanse vluchteling in Iran en zijn Afghaanse nationaliteit zoals uiteengezet in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming. Hij haalt problemen aan met de tolk tijdens zijn eerste verzoek om internationale bescherming. Tevens legt hij een aantal nieuwe documenten voor (zie map 'Documenten' in het administratief dossier). In de bestreden beslissing besluit de commissaris-generaal op grond van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet tot de niet-ontvankelijk van onderhavig, tweede (volgend) verzoek om internationale bescherming omdat verzoeker geen elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor de erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt.

2.3.3. Er dient vastgesteld dat verzoeker er in zijn verzoekschrift niet in slaagt op de motieven in de bestreden beslissing een ander licht te werpen. Hij komt immers niet verder dan het herhalen van en volharden in zijn eerdere verklaringen, het opwerpen van blote en *post factum*-beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, zonder evenwel op dienstige wijze de voormelde motieven *in concreto* te weerleggen.

2.3.4. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

2.3.5. Vooreerst motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat verzoekers Afghaanse nationaliteit en zijn verblijf als Afghaanse vluchteling in Iran door zowel het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen als de Raad ongeloofwaardig werden bevonden in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming. In zoverre verzoeker in het kader van onderhavig, tweede (volgend) verzoek om internationale bescherming volhardt in zijn eerdere verklaringen betreffende zijn Afghaanse nationaliteit en zijn verblijf als Afghaanse vluchteling in Iran, stelt de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat het in het kader van onderhavig, tweede (volgend) verzoek om internationale bescherming louter volharden in en voortbouwen op verklaringen die reeds ongeloofwaardig werden bevonden ten tijde van verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming de geloofwaardigheid van deze verklaringen niet kan herstellen. Tevens motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat verzoeker geen

rechtsmiddelen meer kan aanwenden tegen 's Raads beoordeling in het kader van verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift aanvoert dat onvoldoende rekening werd gehouden met zijn profiel, zijn afkomst en zijn scholingsgraad, dient erop gewezen dat hiermee wel degelijk rekening werd gehouden bij de beoordeling van zijn eerste verzoek om internationale bescherming. In zijn arrest nr. 214 737 van 7 januari 2019 oordeelde de Raad dienaangaande als volgt:

“Waar verzoeker in het eerste onderdeel van het enig middel nog voorhoudt dat onvoldoende rekening werd gehouden met zijn profiel, zijn afkomst en zijn scholingsgraad, laat hij na om in concreto te duiden waar de vraagstelling tijdens het persoonlijk onderhoud of de motivering van de bestreden beslissing onvoldoende aangepast zou zijn aan zijn profiel. Het loutere gegeven dat verzoeker laaggeschoold is, vormt geen afdoende verklaring voor de in de bestreden beslissing uiteengezette vaststellingen. Ook van een persoon met een laag scholingsniveau mag immers worden verwacht dat deze eenduidige antwoorden kan formuleren op vragen met betrekking tot zijn directe leefomgeving en de situatie waarin hij zou hebben verkeerd in Iran. In casu stelde de commissaris-generaal verschillende inconsistenties in verzoekers verklaringen en ernstige hiaten in verzoekers kennis vast. Deze hadden betrekking op de herkomst van zijn familie, de geboorteplaatsen van leden van zijn (schoon)familie en leden van het kerngezin, de etnische groep waartoe hij behoort, de mensen van Afghaanse afkomst uit zijn onmiddellijke omgeving, zijn mogelijkheden om onderwijs te genieten en zijn verblijfsstatus. Dit zijn stuk voor stuk elementen die behoren tot de directe leefomgeving van verzoeker, een jongeman die volgens zijn verklaringen minstens enige scholing heeft genoten en gewerkt heeft in Iran.”

Verzoeker brengt in het kader van onderhavig, tweede (volgend) verzoek om internationale bescherming geen elementen aan die op deze beoordeling een ander licht kunnen werpen.

2.3.6. Verder motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat de aangehaalde problemen met de tolk(en) niet kunnen worden aanvaard:

“Bijkomend dient opgemerkt dat u op het einde van het onderhoud op het CGVS aangaf dat u de vragen en de tolk niet had begrepen. Toen u gevraagd werd wat u dan niet had begrepen repliceerde u dat de tolk het woord 'dabestan' (Farsi voor lagere school) niet kende. U maakte geen melding van enige andere problemen buiten de vertaling van dit ene woord. Geconfronteerd met het feit dat u zelf om een Dari tolk had verzocht (terwijl u tijdens uw eerste verzoek wenste bijgestaan te worden door een Farsi tolk) repliceerde u dat u veel tanden hebt laten trekken en dat de tolk u misschien niet heeft begrepen omdat u momenteel slechts zes tanden hebt (CGVS, p. 6). Ongeacht deze uitleg, die geenszins overtuigt, dient opgemerkt dat uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat u de gestelde vragen wel degelijk hebt begrepen. U maakte tijdens het persoonlijk onderhoud trouwens geen enkele melding van communicatie problemen. De tolk bevestigde tot slot alles te hebben begrepen buiten het woord 'dabestan' (CGVS, p. 6). Er dient in dit verband nog toegevoegd dat u evenmin tevreden was over de Farsi tolk die u bijstond tijdens het eerste verzoek. U beweerde dat zij niet alles correct vertaald heeft en haalde dit ook aan tijdens uw beroepsprocedure (Verklaring Volgend Verzoek dd. 30.07.2019, vraag 19). De Raad oordeelde echter dat u hebt nagelaten om aan de hand van concrete voorbeelden aan te tonen dat er inderdaad sprake zou zijn geweest van (een) onvolledige of foutieve vertaling(en).”

Dienaangaande voert verzoeker geen enkel concreet en inhoudelijk verweer in zijn verzoekschrift. Aldus blijft deze motivering onverminderd overeind.

2.3.7. Vervolgens motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat de nieuwe, door verzoeker voorgelegde documenten (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) evenmin kunnen worden beschouwd als element dat de kans aanzienlijk groter maakt dat verzoeker voor internationale bescherming in aanmerking komt:

“De door u voorgelegde documenten kunnen aan bovenstaande vaststellingen niets wijzigen. Aan het schoolrapport kan geen bewijskracht worden toegekend. Het is immers gewoon een strookje papier met onderaan een stempel, zelfs kleiner dan de helft van een A4 blad. Geconfronteerd met het formaat van uw schoolrapport antwoordde u dat u het zo hebt gekregen van de school en dat het zou kunnen dat de rapporten nu groter zijn. Een verklaring voor het toch wel opmerkelijk kleine formaat kon u niet geven (CGVS, p. 4). Opmerkelijk is ook dat het Logo van de Islamitische Republiek Iran ontbreekt. De voorgelegde documenten van uw familieleden (amayesh kaart moeder, amayesh 14 kaarten van uw beide ouders, de arbeidskaart van uw broer en een huurcontract) zijn slechts kopieën

waarvan de authenticiteit niet kan worden nagegaan. Dat de personen vermeld op de kopieën van bovenvermelde documenten daadwerkelijk uw familieleden zijn kan niet worden vastgesteld. Bovendien verklaarde u op de DVZ dat de amayesh kaart van uw moeder (stuk) met geldigheidsdatum 01.06.1385 (Perzische kalender, stemt over met 23 augustus 2006 volgens onze kalender) dateert van een paar jaar geleden, terwijl u op het CGVS dan weer stelde dat de kaart van heel lang geleden is en dat het een amayesh 9 kaart zou kunnen zijn (Verklaring Volgend Verzoek dd. 30 juli 2017 vraag 17 en CGVS, p. 4). In werkelijkheid echter stemt de door u voorgelegde kopie overeen met het specimen van een amayesh 2 kaart. Voorts blijkt uit de op het CGVS beschikbare informatie dat corruptie alomtegenwoordig is in Iran en in alle lagen van de werking van zowel de administratie, de politie als justitie. Het aanbieden van smeergeld is bij zowel politie als justitie een normale praktijk. Niet alleen de aanwezige corruptie maar ook het feit dat Iran zowel een land van bestemming, vertrek en doorreis is voor vluchtelingen maakt dat er een lucratieve markt is voor het aanbieden en verkrijgen van valse documenten. In Iran zijn veel ronselaars actief die de inwoners van Iran en de buurlanden, zoals Afghanistan, proberen te overtuigen om gebruik te maken van hun diensten. Vaak gaat het dan om het aanbieden van een reis naar Europa met bijhorende valse documenten. Daarbij worden ook vaak pakketten aangeboden met nodige documenten om een asielaanvraag te ondersteunen. Iran staat dan ook op de derde plaats wat betreft de landen waarvoor de meeste documentfraude werd vastgesteld bij het binnenkomen van de EU. Uit de informatie blijkt eveneens dat er wel heel veel valse Afghaanse paspoorten met valse visa voor Iran in omloop zijn, dat de Afghaanse autoriteiten ook vaak smeergeld vragen en dat er gevallen bekend zijn van Iraniërs die erin geslaagd zijn om een Afghaans paspoort te kopen om zich uit te geven voor Afghaan. Uit de twee foto's waarop u te zien bent aan de Azadi toren in Teheran kan niets worden afgeleid over uw staatsburgerschap en origine. Wat betreft de brief van het UNHCR België die aan uw raadsman is gericht, dient te worden opgemerkt dat dit document niet kan volstaan om op te wegen tegen en afbreuk te doen aan de vaststellingen die het CGVS en de RvV in het kader van uw vorige verzoek om internationale bescherming hebben gedaan aangaande uw nationaliteit en de documenten die u toen neerlegde. Bovendien blijkt noch uit desbetreffende brief noch uit het e-mail verkeer tussen het UNHCR België en meester Ahmadzadah, waarin laatstgenoemde trouwens uitgebreid zijn ongenoegen uit over het CGVS, op basis van welke document(en) de inlichtingen werden ingewonnen. Uzelf kon hier trouwens ook geen uitsluitel over geven. U verklaarde dat u de kopie van uw amayesh kaart, welke u op het CGVS had voorgelegd tijdens uw eerste verzoek, getoond hebt bij het UNHCR. Gevraagd of u nog andere documenten had getoond of afgegeven antwoordde u ontkennend (CGVS, p. 3). Daarna gevraagd of u ook kopieën had voorgelegd van amayesh kaarten van uw ouders antwoordde u dat u het zich niet meer kon herinneren (CGVS, p. 4). Voorts haalde u aan dat ze u bij het UNHCR enkel vroegen naar uw leeftijd, niets meer (CGVS, p. 4). Uit het e-mail verkeer blijkt dat uw advocaat voorts nog de namen van uw gezinsleden heeft doorgegeven aan het UNHCR. Over de mogelijks voorgelegde documenten ter staving van uw identiteit wordt in het voorgelegde e-mail verkeer niets vermeld. Verder kan uit het e-mail verkeer geenszins worden afgeleid dat u zich persoonlijk het aangeboden bij het UNHCR Brussel, zoals u beweert. U kent trouwens het adres niet van het UNHCR in Brussel, u kon enkel vaagweg zeggen dat u denkt dat het bij Brussel Centraal is (CGVS, p. 3). Uit de beschikbare informatie blijkt echter dat het UNHCR Brussel zijn zetel heeft op de Louizalaan nummer 283 en niet bij het centraal station. Het feit dat er in het kader van uw vorige verzoek geen bewijskracht werd gehecht aan de kopie van uw amayeshkaart, die u zou getoond hebben aan het UNHCR, relateert eveneens de betrouwbareheid en waarachtigheid van de op deze kaart geschraagde inlichtingen. Daarenboven blijkt uit het schrijven dat hetgeen hierin bevestigd wordt niet gebaseerd is op inlichtingen vanwege UNHCR zelf doch wel op een Iraanse overheidsdatabase. In dit verband dient te worden verwezen naar de hierboven vermelde informatie over corruptie in Iran en de aanwezige documentenfraude."

Dienaangaande komt verzoeker in zijn verzoekschrift veelal niet verder dan erop te wijzen dat hij deze documenten heeft voorgelegd en dat de commissaris-generaal de authenticiteit ervan niet heeft nagegaan. Verzoeker gaat er echter verkeerdelijk van uit dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden ontzegd indien de valsheid of het niet-authentiek karakter ervan wordt aangetoond. De commissaris-generaal (en bijgevolg ook de Raad) kan evenwel ook om andere redenen dan hun (bewezen) valsheid aan de aangebrachte stukken iedere bewijswaarde weigeren. In casu werd door de commissaris-generaal omwille van bovenstaande redenen terecht geoordeeld dat geen enkele bewijswaarde kan worden verleend aan de door verzoeker bijgebrachte documenten.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift nog stelt als volgt: "Het is niet uitgesloten dat de nieuwe elementen, met name de documenten die verzoeker neerlegde in verband met zijn familieleden, wel degelijk diens Afghaanse nationaliteit zouden kunnen aantonen. Hieromtrent was de verwerende partij dan ook verplicht om verzoeker grondig te horen aangaande de verblijfssituatie van zijn familie in Iran.",

dient erop gewezen dat verzoeker wel degelijk werd gehoord op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat verzoeker verklaarde dat hij alle informatie heeft gegeven over de nieuwe elementen die hij in het kader van onderhavig, tweede (volgend) verzoek om internationale bescherming voorlegt (notities van het persoonlijk onderhoud 19 augustus 2019, p. 6). In zijn verzoekschrift verschaft verzoeker bovendien evenmin enige bijkomende uitleg met betrekking tot de documenten in verband met zijn familieleden. Dergelijk verweer is allerm minst ernstig.

Verder stelt verzoeker met betrekking tot het attest van UNHCR België (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) als volgt in zijn verzoekschrift:

“Hoewel verzoeker een attest van UNHCR neerlegde, stelt verzoeker vast dat de verwerende partij geen betwistingen opwerpt inzake identiteitsgegevens van zijn familieleden. Hoe zou het mogelijk zijn dat verzoeker volledig een andere identiteit zou kunnen aannemen, hetgeen de bestreden beslissing lijkt te impliceren, omdat er nog steeds twijfels wordt geuit met betrekking tot de Afghaanse nationaliteit van verzoeker. De verwerende partij motiveert niet afdoende wat betreft het attest van UNHCR en de nieuwe documenten die verzoeker neerlegde alsook documenten die hij eerder neerlegde in combinatie met al zijn verklaringen.”

De commissaris-generaal wijst er in de bestreden beslissing evenwel terecht op dat uit de door verzoeker voorgelegde stukken (attest UNHCR + e-mailverkeer (zie map 'Documenten' in het administratief dossier)) niet blijkt op basis van welke documenten de inlichtingen door UNHCR België werden ingewonnen. Tevens motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat uit de voorgelegde kopieën van documenten betreffende verzoekers familieleden niet kan worden afgeleid dat deze personen daadwerkelijk verzoekers familieleden zijn. In de bestreden beslissing wordt echter nergens gemotiveerd dat verzoeker “*volledig een andere identiteit*” zou hebben aangenomen. Er wordt enkel terecht vastgesteld dat verzoekers verblijf als Afghaanse vluchteling in Iran en zijn Afghaanse nationaliteit in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming reeds ongeloofwaardig werden bevonden en dat hij in het kader van onderhavig, tweede (volgend) verzoek om internationale bescherming geen elementen bijbrengt die hierop een ander licht werpen.

De Raad wijst erop bovendien op dat hij in zijn arrest nr. 214 737 van 7 januari 2019 ook oordeelde als volgt:

“Uit het bovenstaande blijkt dat de commissaris-generaal de door verzoeker voorgelegde documenten op een gedegen wijze heeft onderzocht en dat rekening werd gehouden met verzoekers verklaringen, zodat verzoeker in het derde onderdeel van het enig middel niet dienstig voorhoudt dat het onderzoek van de commissaris-generaal tekort schiet en uiterst onzorgvuldig is. Waar verzoeker in het derde onderdeel van het enig middel nog aanvoert dat de commissaris-generaal de geldigheid van de door hem voorgelegde Amayesh-kaarten diende te verifiëren bij UNHCR, wordt erop gewezen dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Verzoeker is reeds van 29 oktober 2015 in België aangekomen. Dat hij bijna drie jaar later in zijn verzoekschrift voor de Raad durft stellen dat hij thans zelf met UNHCR contact heeft opgenomen om de nodige verificatie te bekomen, getuigt van een gebrek aan medewerking bij de procedure tot het bekomen van internationale bescherming. [...]” (eigen onderlijning)

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift stelt als volgt:

“De verwerende partij houdt ten onrechte geen rekening met de kwetsbaarheid van verzoeker. Gezien het feit een zeer groot en belangrijk deel van zijn leven in Iran heeft doorgebracht en het gegeven dat zijn familieleden aldaar nog steeds verblijven, rekening houdend met de verblijfsomstandigheden voor de Afghaanse vluchtelingen in Iran, diende de verwerende partij in het kader van het onderzoek naar de nationaliteit van verzoeker zich soepeler stellen en verzoeker de mogelijkheid te geven om ook middels bijkomende verklaringen diens nationaliteit aan te tonen.”,

dient erop gewezen dat verzoeker wel degelijk de kans kreeg, zowel tijdens zijn eerste als tijdens onderhavig, tweede (volgend) verzoek om internationale bescherming, om zijn nationaliteit (ook) aan de hand van zijn verklaringen aan te tonen. Daar in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming door de Raad reeds werd geoordeeld dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers voorgehouden verblijf als Afghaanse vluchteling in Iran en zijn Afghaanse nationaliteit en daar verzoeker in het kader van onderhavig, tweede (volgend) verzoek om internationale bescherming geen elementen

bijbrengt die op deze beoordeling een ander licht zouden kunnen werpen (zie *supra*), kan hij bovendien allerm minst worden bijgetreden waar hij in zijn verzoekschrift aanvoert dat de commissaris-generaal zich dienaangaande soepeler zou moeten opstellen.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift verwijst naar rechtspraak van de Raad, dient erop gewezen dat de precedenterwerking niet wordt aanvaard in het Belgisch recht en dat ieder dossier individueel wordt behandeld.

Verder voert verzoeker geen enkel concreet en inhoudelijk verweer met betrekking tot de pertinente motivering van de commissaris-generaal, zoals hiervoor geciteerd uit de bestreden beslissing. Als zodanig blijft deze motivering onverminderd overeind.

Met betrekking tot de ter terechtzitting neergelegde documenten (rechtspiegingsdossier, stuk 7) dient vastgesteld dat deze evenmin nieuwe elementen uitmaken die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor internationale bescherming in aanmerking komt. Uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier (zie map 'Landeninformatie') blijkt dat omwille van de hoge graad van corruptie valse, Iraanse documenten gemakkelijk (al dan niet tegen betaling) verkrijgbaar zijn, hetgeen de bewijswaarde ervan danig relativeert. Dit klemmt des te meer daar *in casu* dient vastgesteld dat de op de neergelegde schooldocumenten vermelde geboortedatum, namelijk 21 maart 1997, niet overeenstemt met de door verzoeker opgegeven geboortedatum, met name 3 oktober 1995 (verzoekschrift, p. 1). De envelop toont enkel aan dat verzoeker in België post heeft ontvangen uit Iran. Als zodanig zijn deze documenten niet van aard op de voorgaande vaststellingen een ander licht te werpen. Evenmin zijn zij van aard alsnog verzoekers voorgehouden Afghaanse nationaliteit en/of zijn verblijf als Afghaanse vluchteling in Iran aannemelijk te maken.

2.3.8. Gelet op het geheel van wat voorafgaat, treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze op grond van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet oordeelt dat verzoeker in het kader van onderhavig, tweede (volgend) verzoek om internationale bescherming geen elementen bijbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor een erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig maart tweeduizend twintig door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER